

Profesor A.B. Svojsík se žáky žižkovské reálky v r. 2011
Počátek skautingu v Čechách

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 1. prosince v 17:00 v Kafé restaurant Duende, Karoliny Světlé 30, Praha 1

Zápis

Sešli jsme se v sestavě věrných: **Bobánek, Kačka, Bob, Cancidlo, Smeták, Zub, Pegas, Petr, Reyp, Mahdí, Yško, Job, Pacík, Přemík, Chingo, Pulec, Foki a Martin Stránský.**

Omluvenky

Ahoj. Díky za Plaváčka s výbornými **Plavcovými** fotografiemi! Žel nebudu se moci účastnit schůzky ve středu 3.11., protože se na FF UK koná dlouho odkládaná konference o Shmuelu Hugo Bergmannovi, ale uvidíme se na Cecílii nebo v prosinci. **Mahu**

Ahoj, omlouvám se, dnes schůzku nestíhám. 555 **Loulínek**

Zbyněk se omluvil vzkazem, že nepřijde.

Schůzka probíhala ve znamení **Zubových** osmdesátin. Když jsme při odchodu chtěli platit útratu, tak nám bylo řečeno, že je vše zaplaceno. Když se to **Pacík** dozvěděl, mlátil hlavou o zeď se slovy: “Ty blbče, proč sis dal jen jedno pivo”. Pak se uklidnil, protože si řekl, že ty čtyři velké chleby s pečeným vepřovým a sádlem, co **Zub** přinesl, taky stály za to. Když **Zub** viděl, jaké emoce ve spojení s jeho narozeninami vznikly, tak některé gurmány ještě po schůzce pozval k sobě domů, kde se tato skupina dojedla a dopila. Zubova **Magda** nosila stále nové pochutiny, které se zapíjely malou whisky. No... skauty jsme ten večer moc nebyli.

Takhle vypadá u **Zuba** stůl. Je to pěkný kus nábytku.

Na schůzce fotil **Smeták**, který se potom odebral zpět do Kanady.

Pegas uvítal **Zuba** mezi osmdesátníky

Všichni se bavili, jen **Petr**, potom co si zapsal a zakreslil prezenci, pospával.

Pacíkovi bylo jedno, že se fotografuje, protože si pořád mazal chleby sádlem se škvarkama, a tak neměl čas se usmívat do kamery

No, a tady jsou hoši, kteří spolu kamarádí

Cancidlo je hezčí zezadu než zepředu, a proto se tak nechává fotografovat

Okouzující úsměvy našich seniorů

Další fotografie ze schůzky poslal Kačka

Událost roku

Po třicáté a naposledy jsme se sešli na koncertu **Kačky**, jeho dětí a kamarádů k poctě sv. Cecílie v Rudolfinu. Dvořákova síň byla zcela zaplněná. Celý program měl dokonalou gradaci od Kačkova sóla, přes trio, až po celý ansámbl se sborovým i sólovým zpěvem. V druhé polovině pak opět zazněla směs klasiky a jazzu v neformálním, uvolněném pořadu dirigovaném **Kačkou**. Jeho **Zuzana** přednesla verše z knihy Kazatel ze Starého Zákona. Nadšená standing ovation na závěr koncertu pak přešla do oslavy v kuolárech, kdy připíjení proseccem nebralo konce. Poslední slavící odcházeli po 11. hodině. Je to velká škoda, že už tak originální koncerty neuslyšíme.

Kazatel 3,1-11

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:

Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;

je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;

je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;

je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat;

je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat;

je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit;

je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.

Jaký užitek má ten, kdo pracuje, ze všeho svého pachtění?

Viděl jsem lopotu, kterou Bůh uložil lidským synům, a tak se lopotí.

On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná.

Vtipy

Z žákovské knížky

Když jsem vašeho syna vyvolal k tabuli, opáčil mi: „Piš pět, svačím!“
Váš syn mi dnes začal tykat, skákal mi do výkladu a chtěl vidět můj diplom.
Přinesl do hodiny prášek na pečení a předstíral prodej drog. Nechtěl vše vydat a pak i přiznat.
Při písemné práci chtěl jít na záchod a vymlouval se, že se posere.
Směje se mi za zády do očí.
Nechá se od spolužáků osahávat a nehlásí to učiteli.
Při slohové práci „Nejhezčí zážitek z prázdnin“ popsal soulož.
Sebral třídní knihu, nechce ji vrátit a žádá výkupné.

E.Světlík: Velká kniha židovských anekdot. Academia, 2001

Povídá Sára v posteli svému muži: „Šlojme, nemůžeš být aspoň jednou trochu romantický a říct mi něco něžného?“
„Co jako?“
„Třeba – Nespi ještě, moje poupátko.“
„Nespi ještě, moje poupátko.“
„Nebo řekni: Polib mě moje holubičko.“
„Polib mě moje holubičko.“
„Vidíš, jak ti to jde... a teď vymysli něco sám.“
„Moment... Dobrou noc Sára!“

Pan Böhm je pod pantoflem. Jeho žena mu pořád něco vyčítá, pořád mu za něco nadává. Jednou se zase pro nic za nic namíchla a začala lamentovat „Já husa, já koza, já nána pitomá...Proč jsem si jen brala takového šlemazla!“

V tom se její manžel zvednul a vlepil jí pořádnou facku.

Žena tím byla naprosto zaskočená. „Posedl tě dybuk nebo co? Jak to, že mě biješ?“

„Když jsou nadávky adresované mně“ pravil muž, „Vydržím to, ale svou ženu urážet nenechám!!“

Jeden chudák už měl pět dětí. Povídá proto ženě: „Takhle to dál nejde. Další děti si už nemůžeme dovolit. Budu radši spávat na půdě.“

„Když myslíš, že to pomůže“ řekla žena nadšeně, „Budu tam spávat s tebou.“

„Dnes jsem nasadil parohy aspoň pěti chlapům.“ chlubí se v krčmě pan Löbl.

„Jak jsi to zvládnul?“ žasnou kumpáni.

„Jednoduše, vyspal jsem se s manželkou.“

Historie

Yško: Konečně jsem se pustil do zkoumání fotek z posledního Plaváčka a mám k tomu tento příspěvek:

- Foto č.1 - Lužnice 1958; žralocká pramice č. P 7-145 (čísla se přidělovala po dostavení v zimě 1957/58 podle pořadí v bodování:
Ž – P 7-145
W – P 7-146
J - P 7-147
R - P 7-148
- Foto č.5 - Lužnice 1958 někde na Slapech - úplně vlevo je Čamča, takže to nemůže být Souš, vpravo Antonek.
- Foto č. 6 - Skočka, velká brigáda 1958 – asi rozcvička
- Foto č. 7 - Lužnice 1958 – šlajsna v Soběslavi, Medvědi se předvádějí pod šlajsnou.
- Foto č. 8 - Lužnice 1958 – Jespáci (pramice č. P 7-147) odleva – kotrč Zub, Kolumba, Smeták, Antonek, Bob, Loulín (levý háček)
- Foto č. 13 - dávám hlas pro Kušničku.
- Foto č. 14 - Lužnice 1958, Suchdol, temování fungl nových pramek, které se týdenní dopravou ČSD pěkně rozeschly. Ta vpravo, právě převrácená, byla stará Rackovská, na které jeli Medvědi. Pozná se podle jiného počtu šoupaček. U ní, první je Kušnička, třetí Ludva. Na prostřední sedí druhý Mario. Vzadu stojí asi Kotě.
- Foto č. 15 - Lužnice 1958; zleva asi Mario, Fripi, Antonek, vpravo u kraje postoj Zdenka.
- Foto č. 16 - Lužnice 1958; šlajsna Čejnov
- Foto č. 17 - Lužnice 1958; zleva – Ludva, Cancidlo (?), Adam, Foki (?), Čamča (?), Florian.
- Foto č. 18 - Lužnice 1958; v předklonu u špice Zub, Smeták, ??, ??, Antonek, v lodi ??, Fripi, odchází Zdeněk.
- Foto č. 21 - jako foto č. 7.
- Foto č. 23 - Skočka 57/58; odhad vpředu – Bob, Kost'a, Kotě
- Foto č. 24 - asi Skočka 57/58; Zub a ležící Mario

Foto č. 25 - Skočka 57/58; zleva - ??, Adam, Plaveček, Kost'a
Foto č. 26 - záhadná postava (v teplákách) jsem já.

Na nekomentované fotky jsem krátký.

Povídka

Fondue

Pulec, srpen 2014

Švýcaři mají málo přírodního nerostného bohatství. Jako společnost tím moc netrpí, věnují se prostě jiným činnostem. Zato mají sýr, hodně sýrů a výborných. Jedním z produktů, který se dělá ze sýrů, je fondue.

To slovo pochází z francouzštiny a znamená tavený, je to přičestí minulé od slova fonder, česky tavit nebo slévat.

Mnohé kuchařské knížky zmiňují fondue jako pokrm z taveného sýra. Dovolují si oponovat: fondue je společenský večer, tavi, lépe řečeno slévá se společnost.

Je pravda, že se u toho pojídá zmíněný sýrový pokrm. Kuchařky uvádějí, že důležitý je Appenzeller-Käse, sýr z kantonu Appenzell. Podle mne jsou důležití hlavně dobří přátelé. Výběru pozvaných hostů k fondueové večeři je nutné věnovat náležitou péči.

Fondue je servírováno v nádobě, zvané caquellon (kakelon), která stojí na hořáku, aby byla sýrová tavenina stále ve varu. Každý z hostů má dlouhou speciální vidličku, na kterou si napíchne kostku nakrájeného chleba, a jeden po druhém je namáčejí do vařícího se sýra. Při tom se povídá, žertuje, vyprávějí různé vtipné historky hlavně ze života těch přítomných.

Je nutné dávat pozor, aby napíchnutý chleba nespádl z vidličky do vřícího fondue. Jako většina společenských událostí má také fondue svá pravidla:

Pán, kterému spadne chleba z vidličky, věnuje láhev vína. Dáma, které se stane totéž, je povinna políbit od ní nalevo sedícího pána. Dobře vychovaný pán nechá jednou za večer spadnout chleba. Dáma nemusí být moc dobře vychovaná, aby upustila chleba do fondue, nicméně jistá zdrženlivost je na místě. Ovlivňuje to také zasedací pořádek.

Ve fondue je kromě různých sýrů také bílé víno a kirsch, což je pálenka z třešní. Z horkého pokrmu se alkohol rychle vypaří, tudíž se k jídlu připíjejí tytéž tekutiny. Obojí alkohol, ten vypařený i ten vypitý, pomáhá tvořit správnou atmosféru.

Jeden známý si jednou stěžoval: „Musel jsem po fondueovém večeru týden větrat.“ Také tento názor si dovolím poopravit: vzpomínka na atmosféru povedeného fondueového večera by měla vydržet u všech přítomných hostů co nejdéle, neměla by nikdy vyprchat.

Listárna

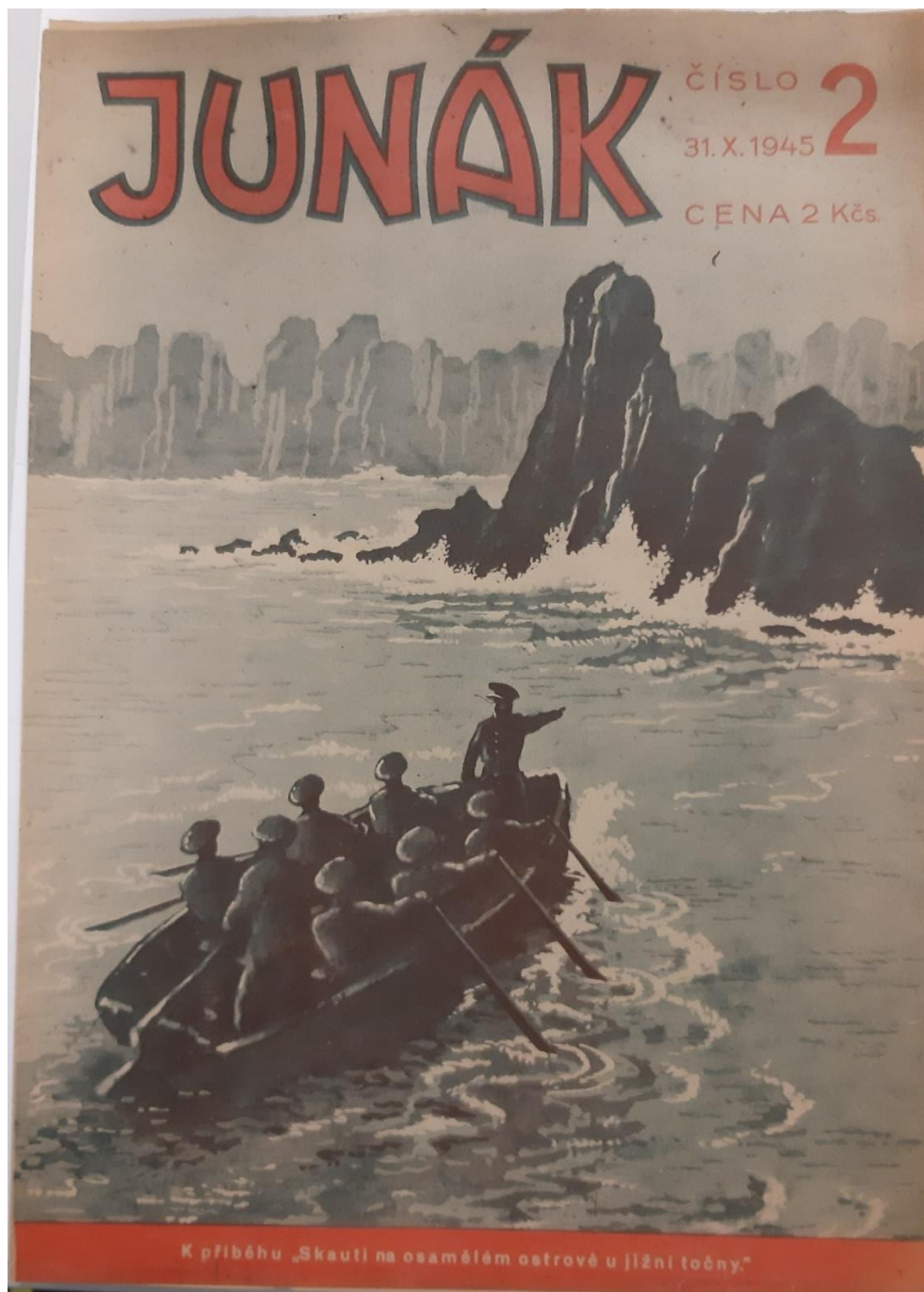
Přečetl jsem půjčenou knihu od **Pacika** „Rebe že se nestyděj!“ od Salcia Landmannové. Vtipy staré a ještě starší, ale některé chytré a ještě chytřejší. Doporučuji číst od konce: Úvaha o tipu v židovském národě a slovníku, a potom začít číst od počátku.

Jeden na ukázkou: V zoologické zahradě: „Tate, tamhle sedí papoušek. Umí se taky smát?“ „Jak by se neuměl smát, Moricku! Nemá ženu, nemá mišpoche (rodinný klan), a tak nemá starosti. Sedí si v kleci úplně volnej.“

Druhá kniha:“ Češi mezi pravdou a lží“ Pavel Šafr. Polemika s nacionalistickým a marxistickým dějepisem. Není to román, který přečtete jedním dechem, ale jiný pohled na naše dějiny, a já musím skoro vždy souhlasit. Velmi doporučuji.

555, **Zub**

Ahoj, objevil jsem povídku od **Bratřky**, tak jak vyšla v čas. Junák 31.10.1945. Na první straně obrázek vodní skauti na moři a uvnitř ta povídka. Zdravím srdečně všechny a hlavně Prvostředníky. A přeju pevné zdraví všem!! **Jezevec** 555

Jar. Novák Za temným sluncem

(2)

Paní Stárková byla dobrá a svědomitá hospodyně, ale už trochu stará, a proto milující pravidelný běh života, bez vyrušování. Strýce Alše znala už od jeho studentských let, kdy býval s jinými mladíky u ní na bytě. Po smrti Pavlovy maminky ráda přijala strýcovu nabídku, aby mu vedla domácnost. Měla už těch bouřlivých mladých strážníků až po krk.

Starala se o strýce i Pavla pečlivě, jako by byla členem rodiny a ne osobou najatou. Proto jí strýc mnoho promínil, mnoho od ní snesl, když se její nálada zakalila. Tak i dnes přijímal její lamentace jen s úsměvem.

„Mr. Price k nám nepřijde na hody. Chce mi jen prokázat pozornost a prohlédne si mé práce. Stačí čaj a české koláče. Ty mu budou vzácnější než cokoli jiného. A vy je přece znamenitě dovedete.“

Hospodyně polichocena pomalu ustupovala:

„Ale posluhovat si budete sami. Já mu na oči nepřijdu.“

„Dobrá, obstará to Pavel,“ rozhodl strýc, „aspoň si trochu vyzkoušíš svou angličtinu,“ dodal pak k synovci.

Pavel souhlasil rád, neboť byl na toho Američana opravdu zvědav. Jen se trochu obával, zda mu bude rozumět a zda jeho zásoba slov bude dostatečná. V každém případě byla to však vítaná změna v nudě Pavlova života.

Strýc řekl, že Pavel bude moci uplatnit svou angličtinu, a to dost horlivě, ačkoli (nebo právě proto) ji neměli ve škole. Chodil dvakrát týdně na hodiny a opakoval si se strýcem, kdykoli ten měl na to náladu.

Rozhodl se pro učení sám, neboť angličtina mu byla jednou z bran, které mu měly otevřít vytožený svět.

Němčina? Latina? Co ty pro Pavla znamenaly? O němčinu ztratil zájem ve chvíli, kdy ji v zeměpisném atlasu nenalezl mezi světovými řečmi. Angličtina, španělština, ruština, francouzština, čínština, ba i portugalština a holandština zaujímaly barevná pole v různých místech zeměkoule, ale němčina byla omezena jen na ten malý úsek ve středu Evropy, kde se krčila i Pavlova vlast. Na to místo, kde bylo Pavlovi tak těsně.

A latina? Což hodlal cestovat do minulosti? Ani v Itálii by mu nebyla příliš platná. Ne, tyto řeči byly pro něho skutečně jen školním předmětem, kterému se věnoval jen v nutnosti.

Zato angličtina! S jakou chutí si překládal názvy z map:

„Christinos Island“ — „Vánoční ostrov.“ Jistě byla chvíle velikých svátků, když dávní mořeplavci tuto osamělou výspu objevili.

„Hunters Point“ — „Mys Lovců“, „Danger Passage“ — „Nebezpečná úžina“, „Turtle Harbour“ — „Želví přístav“, „Pidgeon Bay“ — „Holubí zátoka“, „Slave River“ — „Otročí řeka“ ...

Jak tu k němu mapa hovořila! Nad ní se jeho fantazie rozbíhala k nejpodivuhodnějším příběhům.

Angličtina voněla mu dálavami, dobrodružstvím, byla pro něho říší objevitelů a zálesáků, a proto se jí věnoval s chutí a vytrvale. A nyní měl podstoupiti vážnou zkoušku svých znalostí, a to dokonce v rozhovoru s cizincem, který už několikrát zkřížil světová moře!

Druhý den bylo 12. dubna. Pavel se na tento pondělek pamatuje velmi přesně. Vždyť to datum bylo počátkem jeho zvláštního příběhu.

Paní Stárková byla už od poledne rozčilená. Pořád se Pavla vyptávala, zda se jí koláče vydařily, a nechtěla ho vůbec pustit od sebe, aby byl „po ruce“. Přitom ho však stále napomínala, aby si nezamazal své nové šaty, jež si pro tuto slavnostní chvíli oblékl. Tím dostala konečně i Pavla do stavu horečného napětí.

Konečně o čtvrté hodině zazněl zvonek. Strýc, který dosud klidně pracoval ve svém pokoji, šel podle úmluvy sám otevřít. V kuchyni brzy nato zaslechli jeho jasný hlas, jemuž odpovídal hluboký, pomalý bas cizincův. Ačkoli se Pavel snažil co nejvíce, aby něčemu porozuměl, poznával s hrůzou, že se mu to nedaří. Jeho sebedůvěra, že se dnes vyznamená, byla vyvrácena téměř do kořene.

Pak hlasy umlkly. Host asi odešel do strýcovy pracovny. V kuchyni se napětí ještě zvýšilo.

„Nezvonil? Neslyšel jste?“ ptala se co chvíli paní Stárková a znovu a znovu urovnávala věci na podnose, vzdychajíc: „Bože, Bože, k čemu je tohle zapotřebí?“

Konečně přišel signál z jídelny a Pavel neohroženě vykročil vstříc budoucím věcem. Musil ovšem věnovati svou pozornost především podnosu s nádobím a se zakusky a tak si mohl prohlédnouti cizince teprve, když postavil svůj náklad na stůlek.

Strýc představil Pavla svému hostu a požádal ho, aby hoch směl zůstatí při svačině. Pan Price hned neodpověděl, ba choval se trochu nezvykle. Díval se na Pavla užasle svýma pevnými šedivými očima, jako by neuměl uvěřiti tomu, co vidí.

Chlapce to přivedlo do značných rozpaků a nevěděl, co činit. I strýc byl trochu zaražen.

Konečně podal hvězdář Pavlovi ruku, přitáhl ho k sobě a cosi anglicky prohodil. Pavel mu bohužel nerozuměl a snažil se zachránit situaci naučenou frází: „I am very glad...“ Ale nedopověděl, neboť chování pana Price ho znovu překvapilo.

Cizinec zavrtěl pojednou prudce hlavou, jako by chtěl setřásti jakousi vřravou myšlenku, a přitom zahučel: „Its astonish... incredible“ (úžasné, neuvěřitelné).

Pavel však ani tomu nerozuměl. Byl trochu poplašen a znervosněn i tím, že host stále ještě držel jeho ruku ve své.

Strýc však byl cizincovými slovy nejvýš překvapen. Co vážného učence na Pavlovi tolik zaujalo? Co ho vyšinulo z obvyklého klidu? Udiveně pohlížel s Pavla na Mr. Price a naopak, zdvořile však mlčel a čekal, až host objasní své chování. Pozval zatím Američana ke krovné svačině.

Při jídle bylo poněkud klidněji. Mr. Price hovořil se strýcem o společných věcech a Pavel si ho mohl blíže prohlédnouti.

Mr. Price neodpovídal jeho představám o pravém Američanovi. Vypadal naopak náramně evropsky se svým dlouhým, mírně prošeďvým vlasem, hustým knírem pod nosem, který mu ve dvou měkkých špičkách trochu spadal přes koutky úst. Jen vystupující brada, pevný nos a hrdé držení hlavy prozrazovaly energického muže vědy a člověka vládnoucího velkými pozemskými statky.

(Pokračování)

K otázce počestění jmen

dostali jsme poněkud ostrý a rozčilený dopis pana odborného učitele J. Drbohlavu. Poskytujeme ovšem každému možnost, aby se vyjádřil k vážným věcem, jež nás čtenáře zajímají. Pro nedostatek místa otiiskneme jeho vývody až v čísle 3., které bude mít opět 16 stránek.

19

Pokračování v příštím čísle.